

CHUYẾN BENDIGO TÌNH NGHĨA

Thường tặng tất cả quý vị trong ban trụ đường, ban công quả chùa Quang Minh và ba người bạn trẻ Huyền, Vân và Tâm Kiên.

Khi mà vạn vật còn đắm chìm trong giấc ngủ dài của mùa đông lạnh giá, thì ban trụ đường và ban công quả chùa Quang Minh đã tích cực làm việc để chuẩn bị cho buổi tiệc khoảng đăm cho hơn cả trăm thực khách tại chùa Tây Tạng ở Bendigo. Theo chị Tâm Sở thì đây không phải là lần đầu tiên chùa Quang Minh đã gieo duyên cùng chùa Tây Tạng, nên công việc đã được chuẩn bị từ nhiều tuần trước. Sáng nay chỉ là giai đoạn cuối cùng của việc chuẩn bị mà thôi.

Mặc dầu rất bận rộn nhưng với trách nhiệm và lời ký thác của chị Tâm Lạc về việc tổ chức ma chay cho chị, thầy đã cố gắng tranh thủ trong việc tiếp xúc với thân nhân chị Tâm Lạc cho xong buổi tối hôm đó. Vì thế mà thầy phải ngủ thật trễ và dậy thật sớm. Đưa ham ăn ham ngủ như tôi cũng được đánh thức sớm để chuẩn bị công phu sáng rồi để được xã giới sớm. Tôi phải phục quý vị trong ban trụ đường vì khi thức dậy tôi đã nghe tiếng gọi giúp nhau từ nhà bếp, rồi mùi thức ăn xào nấu lẫn với tiếng nói cười rộn rã. Mọi người đều làm việc với tinh thần hăng hái và vui vẻ.

Tất cả mọi chén đĩa tô tộ đã được chị Tâm Nguyệt chuẩn bị sẵn sàng từ ngày trước, giờ chỉ còn việc chất lên chiếc xe van là cùng với đoàn người thẳng tiến lên đường. Tôi được Tâm Hải cất đặt ngồi chung xe với ba người bạn trẻ Tâm Kiên, Vân và Huyền. Tôi lên xe lúc trời còn tối xẩm, có rời khỏi chùa vào lúc này mới thấy cái đẹp của nó. Chùa tọa lạc trên đỉnh đồi cao, hàng ngàn hoa đăng thấp sáng từ trung tâm thành phố như hướng về một trong những nơi mà đỉnh cao của trí tuệ đang ngự trị. Đêm đêm tiếng gió thổi như tôn vinh vẻ đẹp của ngôi chùa. Có lẽ vì vậy mà tôi thích đi thọ bát vào buổi thứ bảy hơn. Ngủ lại một đêm tâm tình cùng với vài người bạn đạo rồi được ngắm nhìn bầu trời cao rộng với ngàn vì sao lấp lánh cùng ánh hoa đăng từ mọi nơi hướng về Quang Minh Tự. Ôi! Thật không gì thú vị cho bằng.

Khi rời khỏi Sydney, tôi để con tim mình ở lại Wat Buddha Dhamma, một ngôi chùa đẹp với đầy kỷ niệm của Ba và những người thân trong gia đình tôi. Tôi có cảm giác mình đã nhận được phần nào mảnh vụn của tâm tư kết lại để dâng cho chùa Quang Minh với tất cả tấm lòng quý mến. Biết đâu nay mai này tôi sẽ chẳng không bao giờ còn đến được ngôi chùa này nữa.

Sáng hôm nay trời phủ đầy sương mờ càng tăng thêm vẻ huyền ảo của cái không gian yên tĩnh mà chúng tôi đang vấn bước vào. Càng rời xa thành phố thì khoảng trời đất cao rộng và thoải mái hiện rõ dần. Huyền nói với chúng tôi có đi xa Úc rồi mới thấy nhớ thương cái không khí trong lành của đất nước này. Chúng tôi nói chuyện râm rang suốt cả hai tiếng đồng hồ. Tôi thấy được cái sôi nổi của tôi trong Huyền; cái trầm lặng của Diệu Viên trong Vân và cái nhẹ nhàng của Định trong Tâm Kiên. Thế mới biết là không cần phải giống tính nhau thì mới thân được.

Cuối chân trời, bầu trời ửng hồng như da mặt của người thiếu nữ đang xuân, rồi một vài áng mây mỏng tựa hồ như những mảnh lụa đỏ vắt ngang làm tăng phần yêu kiều diễm lệ của một ngày mới bắt đầu. Vàng kim ô mỗi lúc càng hiện rõ dần, cả bốn người chúng tôi đồng buộc miệng khen: "Ôi! Bầu trời diễm tuyệt quá." Đến chùa vào khoảng hơn 8.00 giờ sáng, cảnh vật nơi đây yên tịnh quá làm tôi nhớ Wat Buddha Dhamma hơn. Nằm trong cánh rừng với hàng ngàn cây tràm (Eucalyptus), chùa Tây Tạng tuy không giống với Wat Buddha Dhamma nhưng cũng có cái đẹp

của miền rừng núi. Đối với tôi nơi nào có núi rừng có cây xanh là đẹp rồi.

Trong bãi đậu xe đã có khoảng mười chiếc xe đậu sẵn rồi. Xe anh chị Đức đến trước, rồi xe tôi và sau cùng là chiếc xe van được nằm vào trong bãi. Từ bãi đậu vào nhà trú đoàn người đi qua một đoạn đường được trang trí bằng một bộ đá dài mà trên đó có những viên sỏi, đá khắc những hoa văn hay hình thù trông ra rất đẹp mắt cùng những tượng Phật nho nhỏ. Từ cổng bước vào phía trái là những ao sen nhỏ. Đoàn người chúng tôi đổ xuống là bắt tay vào việc. Huệ Lực và anh Đức cùng một số vị đã khiêng những chiếc thùng đựng vật dụng nào là chén bát, muống nĩa, dao kéo, rồi lò ga .v.v.v. Phải nói là quý vị lo thật là chu đáo, không thiếu món chi.

Sau khi tải hết tất cả đồ đạc, mọi người ngồi lại và cùng ăn sáng. Bữa điểm tâm với món bánh mì chay và sô-lê thật là thú vị. Cả đoàn chúng tôi ăn uống nhanh gọn rồi bắt tay vào việc.

Chị Tùng dọn đồ nghề ra, nào là lọ, ly, rồi hũ. Chị mang đến chiếc bàn con ở trước cửa nhà bếp và văn phòng chính. Chúng tôi không dùng nhà bếp của chùa mà tự sáng tạo cho mình một nhà bếp lộ thiên để có thể tận dụng hết tất cả nhân lực đang cần và đang có. Bây giờ tôi nhận rõ ra chân giá trị từ nội tướng, Chị Tâm Sở ra tay điều động mọi việc nhanh nhẹn và khéo léo. Người này cắt, người kia gọt, mọi người rậm rạp dưới bàn tay chỉ huy của chị. Nào là súp, nào là bốn món khai vị, rồi món ăn chính, rồi món tráng miệng. Chị đã đem cái văn hóa Việt Nam từ bàn tay khéo léo của chị làm thấm đượm lòng người. Thầy Trụ Trì chúng tôi chắc hẳn rất hài lòng vì đạo bình tinh nhuệ của thầy đã làm việc hết mình. Mọi người ai cũng cảm thấy mình có phần trách nhiệm trong việc đóng góp này.

Vì tên tôi mang âm hưởng của loài hoa trang trọng nên nơi nào có hoa là tôi muốn tới. Tôi nói nếu chị Tùng muốn sai tôi làm điều gì thì ngày hôm nay tôi nguyện sẽ làm tên tiểu đồng để được chị sai vặt. Đúng như ước muốn, chị Tùng nhờ tôi để nước vào trong những cái ly đựng oasis là miếng sôp thấm nước để cắm hoa vào. Có lẽ ngày hôm đó, sự thành công đã đi vắng trong cuộc đời tôi hay vì tôi muốn bảo vệ môi trường thiếu nước nên tôi đã dùng nước ấm để vào những bình hoa, chị Tùng cho biết là tôi thì hồng rồi. Thấy chưa, hồng có thì mà cũng bị thi hồng. Đáng đời cho con nhỏ xíu xon! Chị Tùng cho biết ngày trước, chị chuyên

cắm hoa cho chùa Quang Minh vào những dịp lễ lớn. Tôi phục chị Tùng sát đất. Người đầu mà lại có người quá khéo, chả bù lại với tôi. Ngoài tài cắm hoa chị còn tỉa những củ cải đỏ, củ cà rốt thành những đóa thực dục, đại đóa. Nhìn những bông hoa tỉa này tôi nhớ đến Hồng N cô học trò lớp 11 của tôi. Khi tôi rời trường cũ đến ngôi trường mới, Hồng N đã tỉa nguyên quả dưa hấu tròn đều đặn thành một bông hoa thực dục đẹp tuyệt vời để tặng tôi. Hồng N nói chường nào cô muốn học thì con chỉ cho cô. Năm sau tôi về trường cũ thì hay tin Hồng N đã bỏ nhà đứng bán chất trắng tại trạm xe lửa Cabramatta. Tôi buồn muốn khóc vì Hồng N đã tâm sự về sự đổ vỡ hạnh phúc gia đình của ba mẹ em với tôi. Ông xã tôi nói nếu tôi ở lại một năm nữa thì chưa chắc tôi đã biến đổi được điều gì. Thế nên nhìn những đóa hoa tỉa này tôi nhớ và xót thương cho cuộc đời của Hồng N. Chị Tùng đã kết hợp những cành hoa mộc lan, những cành tùng có tại nhà chị và ba chiếc hoa tỉa để biểu tượng cho thiên, địa, nhân theo nghệ thuật cắm hoa của người Nhật thành một bình hoa đẹp và thanh khiết. Đúng là 'Đáng mềm như liễu, điều gãy như mai' được thể hiện qua bình hoa của chị Tùng. Thấy chưa! Làm gì cũng phải có nghệ thuật hết, người không nghệ thuật như tôi rở tới đâu thì đổ bể tới đó, cho dù làm tiểu đồng để được sai vặt cũng bị rớt như thường.

Thầy trụ trì đến khoảng gần 10.00 giờ sáng, khi mà ban trụ đường và ban công quả đang hoạt động hăng say nên cũng ít người đến chào thầy, trong số đó có tôi mặc dầu tôi không phải là thành phần hoạt động hăng say đó. Thầy trụ trì được các vị trong ban điều hành chùa Tây Tạng đến tiếp. Thầy tôi lúc nào cũng bận rộn. Tôi dự định đến chào thầy nhưng khi tôi quay qua quay lại thì không thấy thầy đâu nữa.

Rachel, người bạn trẻ Úc lai Ba Lan mà tôi mới kết bạn ngày hôm qua tại chùa Quang Minh đến bắt tay và thăm hỏi. Rachel khen màu lilac của chiếc áo măng tô mà tôi đang mặc cùng với đôi hoa tai mà tôi đang mang. Tôi khen lại chiếc khăn choàng nơi cổ Rachel. Đàn bà con gái của chúng tôi chỉ bao nhiêu vấn đề đó mà thành câu chuyện. Rachel cùng vài người bạn mà cô mang theo đã sốt sắng phụ một tay với ban nhà trú, cắt gọt những quả cam vàng chín mọng để làm nước giải khát. Rachel còn nói cô thích khung cảnh và cách làm việc của chùa Quang Minh. Cô còn nói trong

tương lai cô muốn trở thành tu sĩ Phật giáo, làm sao biết được điều đó, cũng có thể lắm chứ!

Huyền, Vân, Tâm Kiên và tôi cùng nhau vào ngôi chánh điện tạm thời của chùa để phụ với chị Tâm Nguyên và Tâm Hải về việc sắp xếp chén đĩa. Bây giờ tôi lại là tên tiểu đồng của hai vị này. Ngôi chánh điện thật là ấm cúng. Chính giữa là tượng Bồ Tát Thích Ca Mâu Ni Phật. Hai bên là những cờ phướn đủ màu. Tôi còn nhớ, có lần thầy trụ trì, ông xả, đưa con gái cùng tôi đến viếng chùa Tây Tạng Yuroke (Chị Khâm thường gọi là Chùa Hoa Hồng). Con gái tôi có buộc miệng khen cách bày trí và màu sắc sặc sỡ của những chiếc phướn treo. Ông Giám Đốc trung tâm cất cờ hỏi xem là nó có thích ngôi chùa này và thích ở lại đây hay không. Con gái tôi trả lời là nó thích lắm. Tôi mong rằng đây là một biểu hiện tốt đẹp trong tương lai của nó. Theo lời Thầy trụ trì thì tại chùa Tây Tạng trên thờ Đức Bồ Tát hàng thứ hai thì thờ những vị Bồ Tát hay các vị Đạt Ma đã viên tịch và vị Đạt Lại Đạt Ma hiện tiền, tức là không có sự phân biệt giữa người sống và người chết khi được thờ phượng. Dưới bệ thờ là những bình hoa đầy hương sắc. Cắm hoa theo người Nhật thì giản dị, nhẹ nhàng và thanh khiết nhưng cắm hoa theo kiểu tây phương thì bình hoa phải đầy màu sắc và phải có sự hài hòa giữa hoa, lá, màu sắc và tầm vóc của những đóa hoa. Chị Tùng mang bình hoa lớn mà chị đã cắm tại nhà đêm hôm qua đến và đặt giữa những bình hoa đã có sẵn tại đây. Chùa dự định làm tiệc đãi khoảng chừng ba trăm thực khách. Mười bình hoa nhỏ với nụ hồng sang cả và nụ uất kim hương (tulip) quý phái trên những chiếc bàn ăn đã được chị Tùng thay bằng bình hoa thanh khiết do tay chị cắm vào sáng nay.

Trở lại nhà bếp và văn phòng chính thì chúng tôi được biết phái đoàn Phật tử chùa lên bằng hai chuyến xe buýt khởi hành từ chùa Quang Minh đã có một chuyến bị trục trặc. Chiếc xe này bị chầy dầu cứ lái khoảng 25 cây số giờ khiến cho Huệ Tịnh ở tại chùa rất lo lắng và phải liên lạc nhiều lần với bà chủ của đoàn xe thúc hối việc sửa chữa cho chuyến đi được hoàn toàn tốt đẹp. Nhưng cuối cùng thì chiếc xe cũng mang được số đệ tử còn lại của thầy lên đến nơi để kịp giờ làm lễ.

Chuyến xe mà Diêu Lương đi cùng chung với anh Hiếu và Thầy Minh Lực đến ngã rẽ thì người tài xế đi nhầm đường thành ra loanh quanh một hồi mới trở lại đúng đường.

Vân, Tâm Kiên, Huyền cùng tôi muốn đến chiêm bái tượng Quán Âm. Chúng tôi bắt đầu từ ngôi chánh điện thẳng đến nơi dẫn tới điện thờ Stupa. Phải qua vài ba bậc thang cao và rộng thì tới nơi. Chúng tôi thất vọng vì không thấy tượng Quán Âm đâu cả mà chỉ thấy nền móng đang mới xây của Stupa nằm trơ vơ nơi đó, cũng giống như Đại Hùng Bửu Điện Quang Minh. Bất chợt Tâm Kiên kêu lên: “Ồ !Đàng kia có nhiều người chắc phải là tượng Quán Âm được đặt nơi đó.” Cả bốn người chúng tôi lần theo con đường mòn tìm đến thì thấy trên đường đi có bốn phiến gạch không hẳn là gạch nhưng chắc có lẽ là cát mịn được đúc khuôn vuông vức, cạnh độ nửa thước trên vẽ hoa văn bằng vôi trắng trông như chú trấn ếm đã được lát dọc đường đi đến nơi thờ tượng Quán Âm. Thầy trụ trì Phước Tấn đang đứng ngoài sân giải thích cho một số thắc mắc cho quý vị ở gần cổng chính của một điện thờ. Bốn người chúng tôi len vào trong thì thấy vị trụ trì của chùa Tây Tạng đang làm lễ trước tượng Quán Âm. Tôi được anh Hiếu cho biết họ hành lễ theo nghi thức Tây Tạng. Chúng tôi ra ngoài thì được thầy cho biết là khoảng 11.30 giờ thì chúng tôi sẽ đến dự lễ khai quang tượng Quán Âm. Sau khi dự lễ khai quang xong chúng tôi sẽ được phép chiêm bái ngọc xá lợi của Đức Bồ Tát cùng với một số xá lợi của các vị Bồ tát khác và đúng 1.00 giờ thì sẽ ăn trưa. Thầy còn nói nhìn lên khoảng trên không mà chúng ta thấy được chùm bong bóng bay lơ lửng thì cho một ấn tượng về độ cao của đỉnh Stupa.

Tôi quay trở về nhà bếp thì thấy chị Tâm Sở còn đang cùng chị Tâm Nguyên lo tiếp tục nấu nướng. Hai vị nội tướng của Ban Trù Đường Chùa Quang Minh không rời khỏi ông Táo một phút giây nào cả. Chuyến xe thứ hai mang lên thêm một số đồ đạc mà quý vị cần sắp xếp và nấu nướng. Chị Tâm Sở vừa làm việc, vừa điều động không ngớt. Tôi thăm phục dưng tướng của thầy, điều quản thật là khéo léo bất cứ tại địa bàn hoạt động nào; hoặc tại chùa Quang Minh hay bất cứ nơi rừng sâu hẻo lánh nào như nơi đây. Chị Tâm Sở đã dùng trí sáng tạo để biến những củ cà rốt, vài miếng đậu hũ, rau cải, mớ đậu hòa lan, vài gam nắm đông cô, những lợn mỳ cắt thành những thức ăn giả mặn giống hệt như những thức ăn tại các cao lầu thượng hạng năm, sáu sao gì đó.

Ban trù đường và ban công quả phải dần bụng để còn làm việc, tôi cũng được ăn ké một vài cuốn bò bía và đôi ba miếng sushi thôi thì cũng xong buổi

trưa. Đoàn người từ chùa Quang Minh lên đã đầy đủ. Tiếng ồn ào náo động cả một góc trời, tôi gặp gần như đầy đủ các bộ mặt quen thuộc của các vị chúng trưởng, cụ già và các cô bác trong đạo tràng.

Tôi trở vào phòng chính của nhà bếp, ngồi độ dăm ba phút, thì một nhân viên của chùa Tây Tạng đến báo cho tôi biết là Hòa Thượng của bốn chùa bắt đầu rời khỏi Melbourne lúc 12.00 giờ. Có lẽ giờ ăn trưa sẽ được dời lại khoảng 2.00 giờ, tôi thông báo lại với quý vị trong ban trụ đường rồi xin phép Tâm Hải (bây giờ tôi là tên tiểu đồng của Tâm Hải) để được lên dự lễ khai quang tượng Quán Âm. Khi tôi lên đến nơi thì quý thầy đang làm lễ nửa chừng. Thầy trụ trì và thầy Minh Lực đứng bên cánh trái của tượng Quán Âm đang trì chú, đọc kinh và rải nước cam lồ trên tượng Quán Âm. Sau đó chúng tôi cùng với quý thầy tụng Bát Nhã rồi hồi hướng công đức. Khi phái đoàn chúng tôi dứt tiếng tụng niệm thì Thầy Trụ trì của chùa Tây Tạng đứng bên cánh phải của tượng Quán Âm làm lễ tiếp, quý thầy cũng đọc tụng và rải hoa lên tượng Phật. Cuối cùng, thầy trụ trì chùa Quang Minh được cử làm khách danh dự đứng ra làm lễ khai trường theo phong tục Tây phương bằng cách mở bức màn trên bảng đồng khắc ghi ngày giờ của lễ khai quang, bảng đồng này đã được gắn trên bức tường phía trái của tượng Quán Âm. Khi xong việc, thầy cho biết là chúng tôi được phép chiêm bái ngọc Xá Lợi từ gian phòng cạnh bên. Tôi bon chen bước vào nơi này, có nhiều vị lễ lạy. Tôi đi nhiều ba vòng cố gắng giữ tâm chánh niệm, niệm Nam Mô Bổn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật. Trước khi rời nơi đây tôi được biết là thầy lại đang là người khách danh dự vén bức màn thứ nhì cho tấm bảng khai trường cái nhà bếp mới nơi đây. Chắc quý vị ở đây thấy thầy có một đạo binh hùng hậu nấu ăn hợp khẩu vị, nên họ muốn thầy khai trường cái nhà bếp của họ để họ lấy được cái linh của thầy. Nói là nói để cho có chuyện chứ sự thực thì ai cũng biết là do lòng người mến mộ về đức độ của thầy.

Tôi lần theo con đường mòn khác trở về nhà bếp chính thì thấy ngoài sân nơi căng chiếc lều trắng đã bày tiệc linh đình. Nào xôi bảy món (xôi vàng, xôi xanh, xôi đậu, xôi mặn, xôi ngọt .v.v.), nào mì xào, nào bánh trái bày la liệt trên chiếc bàn dài đặt ở nơi đó. Tôi nếm mỗi thức một chút thật là tuyệt vời.

Toàn ban nhà trù bây giờ bắt đầu di chuyển thức ăn và toàn bộ dụng cụ cùng chén đĩa, tô tộ lên chính điện. Chị Tùng, Tâm Hải, Vân, Huyền, Tâm Kiên cùng tôi vào bên trong. Chị Tâm Nguyễn, chị Tâm Sở, cô Mai cùng một số người khác túc trực bên ngoài. Thức ăn được bày trên những băng dài đặt sát tường của bên hông ngôi chánh điện. Chánh điện ngày hôm nay không mở cửa chánh mà chỉ mở cửa hông. Bàn Hòa Thượng và hai thầy trụ trì được đặt ngay lối vào của chiếc cửa này. Chị Tâm Nguyễn yêu cầu được mở cánh cửa sổ bên hông để đưa thức ăn một cách sáng tạo, nhanh gọn và rất là khoa học theo phương pháp dây chuyền từ ngoài vào trong. Nhìn ánh mắt thiết tha của chị ai nỡ từ chối cho được. Máu anh hùng Lục Vân Tiên của tôi nổi lên. Tôi chạy đến vận dụng mười thành công lực đỡ chiếc cửa sổ nặng hơn một ngàn mi li gam lên. Nhưng hỡi ôi! Sức người có hạn, cánh cửa đứng yên không nhúc nhích. Tôi nhìn ánh mắt thất vọng của chị rồi quay qua quay lại, ngó dáo dạt thấy anh chàng John đang loay hoay với chiếc máy chiếu phim của anh ta gần cả tiếng đồng hồ rồi, trí thông minh tôi bùng dậy. Tôi kêu trong tiếng reo vui: "John ơi! Làm ơn phụ mở dùm cánh cửa sổ này đi" Anh chàng John ồm ồm khêu lưng khùng đi tới rồi dùng ba ngón tay nhấc bổng chiếc cửa sổ lên. Chắc là khi đến cửa sổ anh ta thấy một đồng đĩa chén, tô tộ sợ tôi sai nữa nên bèn co giò bỏ chạy mất tiêu. Chị Tâm Nguyễn nói còn cái miếng cửa lưới. Trí thông minh còn sót lại trong đầu nên tôi bảo

- Có thấy chốt không ?
- Có,
- Thì gỡ ra đi.
- Gỡ được chốt dưới nhưng còn chốt trên.

Bây giờ tôi mới cảm thấy thương cho đáng dấp khiêm nhường của mình. Lại nhìn vào ánh mắt chị Tâm Nguyễn, nhưng thời may là có ngay một màn "Anh hùng cứu nhân độ thế". Một vị cao lớn đi tới, cao cỡ 1 mét 90 đến nhón chân lên nhẹ nhàng tháo gỡ phần chốt thứ hai rồi đem cánh cửa lưới đi chỗ khác chơi. Thế là đạt thành sở nguyện, khuôn mặt chị Tâm Nguyễn rạng rỡ, chị nở nụ cười tươi như hoa. Có nhìn thấy nụ cười của chị rồi thì mới biết tại sao mãi tới giờ này mà anh Hiếu vẫn còn hùng dũng, hiên ngang trong ngày mừng một Tết lên sân khấu hát bản 'Cô Láng

Giếng' để tặng chị và nhắc nhớ mỗi tình đầy thơ mộng của anh và chị.

Rachel chạy ào vào như cơn gió lốc đòi phụ dọn bàn. Tôi hỏi ý Tâm Hải, Tâm Hải gật đầu. Tôi thích Rachel vì cô rất hồn nhiên, vì quan khách chưa đến, hai đứa chúng tôi đứng tán gẫu cũng có vẻ tương đắc lắm.

Kate người trực tiếp cai quản phần việc nơi đây chạy đến ôm tôi cười thân thiện. Phải thành thật mà nói, tôi lấy chồng Úc nhưng phải đến mười năm sau tôi mới làm quen với cái tục ôm hôn để tỏ lòng thân thiện. Tôi, người phụ nữ Việt Nam có dáng dấp khiêm nhường cao một mét năm mươi, mỗi lần chào hỏi là được mấy đứa em chồng, đứa nào đứa nấy cao gần 1m90 hay hơn phải cúi gập người xuống ôm bà chị dâu nhỏ bé để hôn. Đám em ruột tôi nó cười tôi về cái màn đó dữ lắm nên tôi quê và không thích lắm.

Kate cho tôi biết là Hòa Thượng và quý thầy sẽ được dâng phần cơm cúng Phật đặc biệt rồi sau đó chúng tôi mới bắt đầu dọn phần cơm của mình. Phần trà nước thì được quý vị đó lo. Hòa Thượng sẽ dùng bộ chén đĩa đặc biệt do họ mang đến sau.

Hơn hai giờ thì Hòa Thượng đến, chúng tôi đồng loạt đứng lên cung nghinh ngài. Theo người Tây Tạng, để rước các vị chức sắc thì mọi người phải bẻ cong người xuống, rồi cúi mặt xuống đất mà không được nhìn lên. Không nhìn lên thì làm sao thấy được sự diễn tiến của buổi lễ! Tôi len lén ngó qua thầy trụ trì thì thấy thầy tôi đang đứng thẳng người và một số quan khách khác cũng vậy. Thế là tôi bẻ người đứng ngay lại để quan sát. Hòa Thượng bước vào theo sau là thầy trụ trì cùng quý thầy chùa Tây Tạng.

_ Um mmmmm. Tiếng Um vang vọng làm với đi những ưu tư, phiền muộn trong lòng người.

Ngài đến trước phương tượng vừa đi vừa đọc kinh vừa rải hoa trên tượng Bốn Sư, rồi các hình tượng khác. Tiếng kinh cầu như quyện vào không gian hòa vào lòng người tạo nên một không gian có phần huyền bí, linh thiêng và mầu nhiệm. Sau phần nghi lễ của thầy trụ trì chùa Tây Tạng thì mọi người bắt đầu vào tiệc. Mở đầu buổi tiệc là phần cơm cúng Phật được mang đến dâng cho Huệ thượng và quý thầy, sau đó là phần việc của chúng tôi.

Chị Tùng được cắt là người lo cơm nước cho Hòa Thượng. Theo sự sắp xếp thì hễ ai thấy bàn nào trống thì cứ mang thức ăn đến, mặc dầu các em có yêu cầu được đứng lãnh trách nhiệm cho số bàn nhứt định nhưng không được chấp thuận. Trách nhiệm của tôi là kiểm soát sự đủ thiếu của thức ăn. Món đầu là món súp nóng bỏng, Huyền mang thức ăn tới, tôi đi lui, hai người đụng nhau cái rầm. Tội nghiệp cho Huyền, tô súp nóng đổ lên tay Huyền làm bàn tay em đỏ bỏng lên, vậy mà Huyền sợ tôi đau hỏi: "Cô có sao không cô?". Tôi nhìn thấy vết bỏng trên tay Huyền tôi lo lắng nhưng Huyền nói không sao. Có một số bàn trên không người tiếp viện vì ai cũng lo những bàn phía dưới. Vân, Huyền và Rachel thấy sự rối rắm đó yêu cầu tôi đứng ra sắp xếp và chỉ định lại mỗi người chịu trách nhiệm một số bàn nhứt định. Máu anh hùng lại nổi lên tôi nhận lời sắp xếp. Rachel sốt sắng nhận hai bàn kế chót của cánh trái và mọi người vui vẻ nhận trách nhiệm bàn của mình. Đã bảo làm tiểu đồng thì giữ chức tiểu đồng cho yên chuyện bày đặt trèo đèo làm người quân tử, làm kẻ chỉ huy. Trèo cao thì té đau, tôi thấy Vân đứng lặng lẽ một góc. Hỏi ra thì Vân cho biết, hồi nãy không ai nhận lo bàn cho Hòa Thượng và quý thầy cô nên Vân nhận lo nhưng bây giờ hai ba người xúm lại lo nên cô thất nghiệp. Tôi muốn kể lại câu chuyện của thầy Phước Hựu nói về Hòa Thượng Thích Thiện Hòa là vị Đại Sư Phụ của thầy cho Vân nghe để an ủi cô bé. Chuyện kể là: Lúc còn sanh tiền, khi có tiệc tùng hay lễ lộc thì Hòa Thượng Thích Thiện Hòa chờ mọi người vào bàn chiếm hết mọi nơi tốt đẹp rồi thì Hòa Thượng mới tìm đến một xó góc mà ngồi. Lúc đó thầy Phước Hựu hãy còn trẻ thấy vậy thì không bằng lòng nên nói: "Bạch thầy, sao thầy không ngồi ở chính giữa mà ngồi một xó này, bề nào thầy cũng là hàng chức sắc trong giáo hội mà?" Hòa Thượng vỗ vai thầy Phước Hựu mà nói: "Đừng lo, con! chỗ thấp thì có nước." Mọi việc sau đó xuôi rọt, từng đợt thức ăn này dọn ra thì có những món ăn khác thay vào liên tục. Thực khách hài lòng thấy rõ. Khi tôi dọn bàn, mọi người kéo tôi lại bắt giải thích từng món một. Rõ khổ, hồi nào giờ tôi có phụ chị Tâm Sở đâu mà biết mấy món này là món gì. Vậy mà liếc sơ rồi bày đặt vẻ rờn, vẻ rần làm như người rành rọt giải thích lung tung.

Thực khách ăn xong, là phần diễn văn, bên trong chỉ còn lại chị Tùng và tôi còn quý vị khác bận ra ngoài để thu dọn phần thức ăn thừa và chén bát.

Thầy Phước Tấn là khách danh dự đặc biệt của ngày hôm nay, nên thầy là người mở đầu cho bài nói chuyện. Thầy nói chậm rãi, rõ ràng từng lời một. Tôi là đứa chậm tiêu cũng lãnh hội được vài ý đẹp của thầy. Đại khái là tình thân hữu giữa hai chùa càng ngày càng trở nên tốt đẹp và sự hỗ trợ giữa đôi bên càng trở nên thiết yếu hơn vì chùa Quang Minh cũng đang trên con đường thiết kế xây dựng Đại Hùng Bồ Đề Điện còn chùa Tây Tạng đang lo xây dựng Stupa. Thầy nhấn mạnh đến lòng biết ơn của thầy nói riêng và chúng tôi nói chung về việc Viện Nghiên Cứu Phật Học Tara của bốn chùa đã cử mang Hòa Thượng chúng tôi trong những năm tháng đầu chân ướt chân ráo mới đến Úc. Bài nói nêu được hai đặc tính quý báu của người Việt Nam, đó là sự tôn kính và lòng biết ơn của thầy đối với quý vị chùa Tây Tạng.

Mỗi vị thầy có những điều hay để mình học hỏi. Điều phục lòng người là cả một nghệ thuật, thầy đã nhẹ nhàng đem cái phần văn hóa tốt đẹp của người Việt là những món ăn ngon lành bổ dưỡng do những bàn tay khéo léo của quý vị trong ban trụ đường và ban công quả để làm mát dịu lòng người. Mọi người chào đón chúng tôi với ánh mắt dịu dàng, với nụ cười cởi mở, với cái nhìn thân thiết để thay cho những bom bom về cuộc chiến tranh Việt Nam, về những băng đảng của đám thanh thiếu niên khờ khạo, về những sù căn đàn của những vụ buôn lậu cần sa, ma túy vân vân và vân vân. Chắc chị Tâm Sở, ban trụ đường và ban công quả đã hiểu được ý nghĩa của việc làm này nên dù xa xôi trắc trở đến đâu họ luôn sát cánh bên thầy để lo cho tròn trách nhiệm đó. Tôi xin nghiêng mình thán phục việc làm của tất cả quý vị đó. Rồi lần lượt những chức sắc có trong cộng đồng Phật giáo Tây Tạng lên phát biểu phải nói là người nào lên thì cũng khen ngợi tài khéo léo và các món ăn ngon lành của ban trụ đường đã dành cho họ ngày hôm nay. Cứ mỗi lần như thế là cả đám thực khách quay lại nhìn tôi cười thân thiết để tán đồng lời khen của vị đó. Lần đầu tôi hơi quê, nhưng tôi chợt tỉnh ra và tự nhủ: “Đây là lời khen dành cho cả tập thể chùa Quang Minh chứ không riêng cá nhân tôi. Tôi phải đứng thẳng người lên đại diện mà nhận lãnh những tấm chân tình từ những người bạn gần như có cùng một hoàn cảnh tha hương xa xứ như chúng tôi.”

Cuối cùng là phần việc của anh chàng John, thành thật mà nói tôi không biết anh ta giữ chức vụ gì mà từ đầu hôm đến giờ, tôi chỉ thấy anh loay

quay với chiếc máy chiếu phim này không thôi, khi bị tôi sai anh hoảng sợ bỏ chạy, giờ thì xuất hiện trở lại. Đoạn phim có thuyết minh nói về việc xây dựng ngôi chính điện Stupa cùng một số nỗ lực mà cộng đồng Phật giáo Tây Tạng đã thực hiện trong việc này. Trong đó có hình ảnh Đức Đạt Lai Lạt Ma với đôi lời nhắn nhủ. Ngoài ra còn đề cập đến việc nhà Phong Thủy nổi tiếng Lilian Too từ Mỹ sẽ đến Melbourne vào tháng bảy tới đây giúp chùa về vấn đề phong thủy tại đây.

Tiệc tàn nhưng chưa dứt, chúng tôi cố gắng thu xếp để lên dự lễ trên ngọn đồi nơi mà Stupa sẽ được xây dựng.

Chiều xuống, sương miền rừng núi bắt đầu thấm lạnh trên đôi vai quý thầy. Tôi cho thầy Minh Lực từ Việt Nam mới qua, chưa lượm khỏi cái lạnh của Melbourne giờ lại thêm cái lạnh của miền núi đồi Bendigo này nữa, thầy ho hún hắng và cả tuần sau hãy còn ho.

Các cụ già đã xin phép thầy trụ trì về trước rồi, trả lại sự tĩnh lặng cho miền núi đồi này. Chị Tùng rủ tôi ngủ lại đêm nơi đây.

Tôi đi đã hai ngày một đêm rồi, giờ thì phải về nhà nấu cơm cho ông xã và con tôi nữa. Tôi trả lời không được. Chị đưa tôi ra xe và chúc bọn tôi thượng lộ bình an. Chúng tôi ra về trong bình an như lời chị Tùng chúc.

Hẹn Bendigo vào một ngày đẹp trời khác vậy.

Diệu Thông